

החברותא

בס"ד ערש"ק יום-כפור ט' תשרי תשע"א

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 389

לכבוד ההילולא של יום השנה השביעי חנו מציאים חזרותא כפולא

המשק שיוח הרא"ש ז"ל פ"א פרשת משפטים תש"ג (קטע שליש: סוף) הובא לדפוס ע"י מ.א.

ש"בשביעי יצא לחפשי חנם" שהיא הבחינה של "במאמר נברא העולם". ובינתיים אנו עבדים של הקליפה, וזה מביא לנו סיפוק של ויכוחים, וסיפוק של עצבות, כל אחד בעצב שלו, והאדם משלים עם המצב ואינו רוצה להתקדם. הוא לא רוצה שיהיה לו הכנעה. הוא רק רוצה ויכוחים. לכן אנו בגלות. לכן עוד לא נגאלנו.

עד מתי, קינדער, אתם רוצים להיות בגלות? אם לא תהיה לנו הכנעה אחד בפני השני, בבחינה של "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" - לא נוכל להגאל. וכל אחד יכול להגיע לבחינה הזו, כמ"ש הרמב"ם (פרק ב' בהלכות תשובה) "כל אחד ראוי להיות צדיק כמשה רבינו", כל אחד כפי דרגתו. לא כאותם שנאמר בהם "הרבה עשו כרבי שמעון ולא עלתה בידם" מפני שהם עבדו עם גאווה בכדי להגיע לדרגה של רבי שמעון ולכן לא עלתה בידם, אבל כל אחד ואחד יכול להגיע לבחינת משה רבינו בדרגה שלו, לבחינה של "והאיש משה עניו מאד" - הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. וכן עוד שלא נגיע לבחינה של הכנעה כזו - לא נוכל להגאל.

אמנם קשה מאד להגיע להכנעה הזו, כי צריך

הרבש"ע הוא זה ששולח את היצר הרע ומציב לפני האדם מכשולים, בכדי לעורר אותו שלא ירפה ולא יתעייף עד שיגיע אל ההכנעה הרצויה. וכאשר האדם ממשיך ונכנס בעבודה החזקה, אז מתחולל אצלו מאבק נורא, עד שהוא מגיע לבחינה של "נשיכתם נשיכת שועל" והוא נושך את עצמו בעבודת הבורא כמו ששועל נושך. היות שאם הוא עומד במאבק של הקדושה ולא נותן להכניס במח שלו את המציאות של הטומאה, והוא נאבק עד שמגיע לשלימות, ומגיע למצב של כגמול עלי אמו, באותם רגעים היצה"ר מתבטל. והיות שהרבש"ע רוצה עבודה מקרוצי גושי חומר, לכן כל הגדול מחברו - יצרו גדול הימנו, כי אז הוא שולח לו את היצה"ר הגדול, זה לא היצה"ר הרגיל שיש לנו, הוא שולח לו מלאך קדוש שמביא אותו שיעבוד עם עצמו עוד ועוד, עד שהגוף יתהפך לנשמה, ויגיע לבחינת "במאמר נברא העולם", שזהו תכלית הבריאה.

אולם כל עוד שלא הגענו אל תכלית הבריאה אנו בגלות, בגלל שאנו משלימים עם המצב שלנו, ואיננו עובדים את ה' בבחינה של "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד" בכדי שנגיע לשלימות

לדעת האבותא אלהא לכן האבותא זלן בתי ישרא

גאל שנה ובריכותא

שנה טובה ולחורנה זלתי אלהא טובה

ועל זה האדם צריך לעבוד עם עצמו. וכאשר יש לו ויכוח עם החבר עליו לדעת שזה לא החבר, זה הוא. זה הניצוצות שלו מחטא עץ הדעת ומכל הגלגולים שהוא מגולגל. זה הביא אותו למצב שיש עליו מחלוקת. כמו שאנו רואים שדוקא על הצדיקים הגדולים ביותר יש את המחלוקת הכי גדולה. וצריך להבין למה דוקא אצלם? מה הם עשו? הוא הרי צדיק ולמה יש עליו מחלוקת? אכן, דוקא מתי שהצדיק אמת מגיע לשלימות שלו אז מתעוררת עליו מחלוקת. כי אז כל הניצוצות שיש להם שייכות לשורש שלו מתחילים להרגיש ישועה, וכשהם מתחילים להרגיש ישועה הם נהיים כולם בבחינה של צדיק אמת, ואז הקליפה מתחילה להיות יסוד של המציאות שלה שהוא יסוד העצבות, ובזה הם מביאים אל הצדיק את האור של שבעת ימי בראשית, והעולם כולו נהיה רחמים, בבחינה של ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים, ואז מתחילים ליפול מיליירי קליפות, כי הקליפות רבים מאד ללא קץ וסוף. וכשהם מתחילים להרגיש אצלם התמעטות הם מתחילים לחפש מהיכן הוא היסוד שנהיה כזה מיעוט אצלם, והם לא יודעים, כי הצדיק אמת מתחבא בכל מיני דרכים שלא ירגיש בו כל נברא, ואפילו הוא בעצמו. הוא מתחבא מתחת האדמה בכדי שלא יודע מציאותו. יותר נכון: קודשא בריך הוא בעצמו מחביא אותו בכדי שה'חברה' האלו לא יגלו אותו. אנו רואים כאשר הוא הביא לעולם את דוד המלך, הוא גלגל גלגולים שונים בכדי שיצא דוד המלך, והוא נולד כבן תמותה, וכמו כן כל צדיק שנהיה צדק אמת הרבש"ע מגלגל לו כל מיני בחינות והרפתקאות בכדי שהם לא יגלו שהוא צדיק אמת, וכל הקליפות יתבטלו. אבל ה'חברה' האלו כאשר הם רואים שנפלים מהם חלקים חלקים הם מתחילים לחפש איפה הוא השורש,

לעבור הרבה ויכוחים, אך הויכוחים שלנו צריכים להיות מחלוקת לשם שמים, כשמאי הלל, שהאמת והשלום אהבו, ואז נזכה שהרבש"ע יזכה אותנו שהעצבות תתהפך מיגון לשמחה, מאפילה לאורה, ומשעבוד לגאולה, וזו תהיה הגאולה האמיתית. ע"י מה תהיה הגאולה הזו? כאשר נגיע ל"בשביעית יצא לחפשי חנם", שנחיה עם הרבש"ע בלי נסיונות ובלי ויכוחים. אז נזכה שהרבש"ע יוריד לנו את הבית השלישי עשוי מאש. הבית השלישי יהיה עשוי מהאש של התפילות שלנו שעליהם נאמר "קול ה' חוצב להבות אש", וכאשר התפילות שלנו יהיו בבחינה של "חוצב להבות אש" אז יבנה בית המקדש. הבית השלישי עומד מוכן למעלה צדיקי הדורות בעבודתם כבר השלימו את בנינו, וכל הדבר תלוי בנו, כאשר אנו נפסיק את הויכוחים. ואפילו אם נשמע מאחד דיבורים שיביאו אותנו לכעס הכי גדול, שאז קשה מאד לאדם לבוא לבחינה של שתיקה כי כל דמו רותח בקרבו, בושרת בו אש, והוא רוצה לענות. כל המצב מביא אותו לענות. ולדאבוננו הוא עונה. אולם אם בעת כזאת האדם מתגבר, הוא פותח בזה פתח כחודו של מחט שע"י נפתח לו כפתחו של אולם.

כי בעת שהחבר מקלל אותו הוא נמצא בצער גדול, הוא רואה עין בעין שהצדק עמו, ובושרת בו אש סערה לענות לו מילה, ועל זה מחכה ה"ציד" - לא יותר ממילה אחת. ו"הבא לטמא פותחין לו", ה"ציד" פותח לפניו פתחו של אולם ומראה לו מרחבים עצומים של תענוגים שהעין אינה יכולה לתפוס, הכל בשביל שיפתח לו פתח קטן של טומאה. ובעת הזאת הוא נמצא במיצר נורא, ההתגברות הזו כואבת לו כפתח של מחט, ורק בכחו של פתח כמחט כזה יפתח לפניו פתחו של אולם.

כואב לו מאד. אולם כאשר הוא נכנע בפני החבר ולא משיב מלחמה שיערה אז הוא לא חי באינטרסים, ואז הוא מתנתק מהאינטרס של השמחה של העצבות. כשהוא נכנע בפני הלה והולך עמו זוהי אהבה שאינה תלויה בדבר, כי תחת הסיפוק שהיה לו הוא מקבל כאבים. ולמרות שבכאבים הללו שהשני מביא עליו הוא מציל אותו ומביא אותו לסיפוק האמיתי ולחיי העולם הבא, האדם חי רק את הרגע הזה, "היום אם בקולו תשמעון", וברגע הזה יש לו שמחה של עצבות, והחבר שמביא אותו להתנתק ממנה גורם לו יסורי מות. אך בסופו דבר, כל הכאב הזה הוא רק נשימה אחת. וכשהוא שומע לו בנשימה הזו - זוהי אהבה שאינה תלויה בדבר. ואז הוא רואה שהלה הוא החבר האמיתי שלו, ונהיה אצלו שמחה גדולה. כי ברגע שהוא יוצא מן העצבות הוא מקבל את חאור האמיתי של שבעת ימי בראשית של הנשימה הזו, את השמחה האמיתית של הרבש"ע.

ועל זה נאמר אהבה שאינה תלויה בדבר אינה בטלה לעולם - זו אהבת דוד ויהונתן. כי כאשר יהונתן היה בעצבות דוד המלך משך אותו, וכן להיפך. יהונתן נתן שדוד ימשוך אותו, ודוד נתן שיהונתן ימשוך אותו, שניהם היו ומקבלין דין מין דין, עד שהגיע לכוז אהבה שאינה תלויה בדבר.

זו היא הדרך להגיע לשמחה האמיתית, שהיא "עזו וחדוה במקומו", "עבדו את ה' בשמחה". בכדי להגיע לשמחה זו צריך שיהיה הכנעה בפני החבר. לא שייך שלא יהיו ויכוחים. כששני אנשים נפגשים מוכרח שיהיה ויכוחים. ויש לשון הרע. ויש עוד כל מיני סוגים של תזונה עבור היצור שמהם הוא מקבל חיות. אין לו כל חיות אחרת רק מויכוחים, ומתי שיגמרו הויכוחים - אנו ניגאל. אז יצטרפו כל היצוצות,

מהו המקור שגורם להם לכוז התמעטות, שהמלכות שלהם מתמעטת, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. והם מתחילים לחפש מהיכן זה מגיע, איפה היא הפינה ששם הם נשרפים. ולדאבוננו, מתי שהם מגלים אותו הצדיק אמת עומד בנסיונות מאד קשים, מתחיל להיות עליו מחלוקת מהאנשים הקרובים אליו, ומהידידים הטובים ביותר שלו שמסתובבים סביבו. כפי שאנו מוצאים אצל משה רבינו ואצל דוד המלך ואצל הבעש"ט שהיו להם צרות מהאנשים שלהם. ולמה היה מהם צרות, היות שהאנשים הללו לא היו בבחינה של "דומיה" - "לך דומיה תהלה", היה אצלם בחינה של ויכוחים וכל היום הם עשו מריבות.

ומאותה סיבה יש אצלנו מחלוקת. אנו אשמים בה. "אבל אשמים אנחנו". כי הקליפה אינה יכולה להבטל אלא אם כן אצלנו יש בחינה של "דומיה". וכאשר הם מתחילים להתמעט, הם מחפשים איפה הוא השורש והמקור שממנו הם נפחתים, וכשהם מגלים זו רחמנות גדולה - פורצת מחלוקת. מחלוקת צריך להיות בשביל להעלות את הניצוצות, אבל צריך לראות שהיא תהיה מחלוקת לשם שמים, מתוך אהבה שאינה תלויה בדבר, ולא מתוך אינטרסים.

איך נהפוך את המחלוקת לאהבה שאינה תלויה בדבר? האדם בשעה שמישהו פוגע בו הוא מונח ביסוד העצבות, ויש לו שמחה מן העצבות שלו, והוא נהנה להפגע ולהתרגז, ואם יכנע ויתנתק מן העצבות הזו הדבר כרוך בכאבים גדולים. כי האדם הזה כבר השלים עם המצב שלו, ובנשימה הזו הוא משוכנע שהוא אבוד, אלו הם החיים שלו, ולכן העצבות היא השמחה שלו וממנה יש לו סיפוק בחיים, וכאשר באים להוציא אותו מן העצבות מנתקים אותו מהסיפוק של החיים שלו וזה

שהרבש"ע נתן שהאדם יוכל להשיגו.

את הרבש"ע לא שייך להשיג, אף צדיק אמת לא יכול להשיגו, אין מציאות שנוכל להשיג מה הוא, כי הרבש"ע הוא שכל הנעלם. למעלה מכל מה שמוח אנושי יכול להשיג, בביטול הכי חזק ובעבודה הכי חזקה, יותר מזה הוא לא יכול להשיג, אח"כ יש העלמה. בגלל שהרבש"ע אמר לעולמו די - עד פה תבא ולא יותר. העולם יכל להתמח עד אין סוף, אולם האדם אינו אין סוף, ולכן הרבש"ע מתח את העולם רק עד כמה שהאדם יכול להשיג ושם העולם נעצר. למעלה מזה לא שייך שום בחינה אנושית, אפילו דומיה, שם כל מציאות האנוש נעלמת, אין שם כל מציאות אנוש רק הקב"ה לבדו, ושם היצור מתאחד עם יוצרו ונהיה מציאות הוי". ולמרות המדריגות הגבוהות הללו הנה אותם הצדיקים שעבדו והגיעו לבחינת העלמה, עבדו בבחינת אנוש ולא בבחינת מלאך. וזה התפקיד של כל אדם שבעבודו הרבש"ע הוריד אותו כאן לעולם, בכדי שיגיע לשלימות הביטול, לבחינה של העלמה. כך יהיה בזמן שיבא המשיח ויחיו המתים.

ובשביל זה אנו צריכים לקרב את עצמנו זה אל זה, והכאבים מהויכוחים שלנו צריכים להגמר. אנו צריכים לבקש מהרבש"ע שיקשר אותנו ואנו נהיה מקושרים עם הצדיקים האמיתיים. הם מקושרים אתנו כל הזמן כמו שהרבש"ע מקושר אתנו, אם הצדיק אמת לא היה מקושר אתנו לא היה קיום לעולם רגע אחד, ואפילו משהו אחד. ההתקשרות שלו משפיעה רחמים בכל אויר העולם וכך יכול להיות לנו קיום. מתי שהקליפה מתגברת במשהו יותר מהתגברות של הצדיק אמת נהיה ח"ו אבדון, רחמנא ליצלן, ולכן הרבה פעמים יש כליה - שיותר לא נדע מזה. ועל כן אנו צריכים לבקש מהרבש"ע;

והתפילות שלנו יהיו בבחינת "קול ה' חוצב להבות אש", והבית השלישי ירד מן השמים. מה הפירוש "ירד מן השמים"? הלא מלא כל הארץ כבודו ומה שייך אצלו למעלה ולמטה? אכן, הבית השלישי הוא כאן. ומה שאומרים שהוא "ירד" מן השמים הכונה שאנו נרד ונגיע למדריגה הנמוכה ביותר, ונגיע לבחינה של וחטאתי נגדי תמיד, ונרגיש בהכרה שאנו תולעת ולא איש חרפת אדם ובוזי עם, אז יתבטלו כל הקטרוגים.

כי הסכנה הגדולה שהאדם נמצא בה בכל רגע היא הבחירה, ממנה הפחד הגדול. כי הנסיון של הבחירה מגיע בכל מיני אופנים שהמח אינו תופס בכלל את העורמה שבדבר, ובהיות שכל אחד צריך להגיע לבחינה של צדיק אמת במדריגה שלו מנסים אותו בנסיון שהוא אפילו לא תופס בכלל. אפילו דוד המלך אחר שהגיע למדריגה הגבוהה של "כגמול עלי אמו" יצא מפיו "בחנני ונסני". לכל זה יש רק דרך אחת - ביטול, וכשאין ביטול יכולים להגיע לבחנני ונסני, ויכולים להגיע לגאווה וכפירה. אולם כשנהיה בשלימות הביטול שוב אין סכנה, ואז ממילא יתבטלו כל הקטרוגים.

ועל כן צריך כל אדם להגיע לביטול, לדרגה הנמוכה של בחינת אנוש. בדורו של משה היה בחינת "מה", זו היתה הדרגה של משה רבינו, אולם בדרך שלנו כבר אין אפילו את בחינת "מה", האנוש הגיע לכזה שפל שאין כבר מילה ודוגמא לתאר ולהגדיר את האדם. וכשאנו נחיה במצב הזה יהיה בחינה של "מלא כל הארץ כבודו", "א-ל מלא רחמים", ואז נגיע למצב של שלימות. דהיינו שכל התפילות יתעלו משפלותם, בבחינת "להתפלל עם העברניים" וכביכול הרבש"ע בעצמו יתפלל - קול ה' חוצב להבות אש, כי מגודל השפלות והביטול ידבק בחינת אנוש בענין האלקי ככל

ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד והקליפה תאבד מן העולם, ושוב לא יהיה ויכוחים. או יהיו רק התפילות שלנו שיהיו בבחינת "קול ה' חוצב להבות אש" ומהם יהיה הבית השלישי.

ועל כן, אחי, אני מבקש מכם, ואני מבקש מעצמי, שמתי שנגיע לידי ויכוחים ידע כל אחד לעצמו שהוא צריך להיות נכנע לפני חברו לתועלת עצמו, בכדי שיוכה לבוא לשלימות הווי. כי למרות שהקדושה היא בהסתר, והיא השכל הנעלם מכל רעיון, זה שיש לו הכנעה נהיה דבוק ביוצרו, והאדם נשלם בשלימות הווי. ואז הקדושה נהיית השליט בעולם, ע"י בחינת "מה", "מה אנוש כי תזכרנו". וכמו המלאכים שיש להם שליטה מחמת שאין להם בחירה, כך נהיה אנו בביטול גמור בלא בחינה של בחירה.

ועל כן בשעה שיתחילו הויכוחים צריכים אנו כולנו להתפלל יחד תפילות מיוחדות שהרבש"ע כבר ירחם עלינו ולא ישאיר אותנו בגלות, ואנו נגיע ל"ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם". לב אחד לה'. שבת אחים גם יחד. ואי אפשר שנחיה ידידים אם לא יהיה לנו הכנעה אחד בפני השני. ולמרות שהוא רואה שהצדק עמו, והוא צריך להתוכח בכדי להוציא לאור את צדקו - שישתוק. ועם השתיקה הזו הוא מעלה את הניצוצות מחטא עץ הדעת שכבר קבורים אלפי שנים ביערות ובשדות, הם זרקים ומפוזרים במקומות שאין שם כל בחינת אנוש ומחכים על התפילות שלנו, של הכנעה בלי ויכוחים. כי השורש של הויכוחים היא הבחירה - מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת לא תאכל, וכשאו נזכה להגיע להכנעה גמורה בשעה של ויכוחים - אז ניגאל.

ולכן הדבר מאד קשה. כי בשביל זה צריך להיות ביטול הקליפה שהניצוץ יתעלה לבחינה של האור של שבעת ימי בראשית. דהיינו שיהיה איחוד ה"י בשלימות. שהאנוש יגיע

"מי שאמר לעולמו די יאמר לצרותינו די", שכבר יגאל אותנו מהגלות, ויביא לכך שכל אחד כאשר הוא מגיע לבחינה של ויכוחים עם החבר שלו שידע שזה הניצוצות שלו מחטא עץ הדעת ועד עכשיו, ושלא ישכח ושהוא לא יכול לבוא לשלימות רק באמצעות יסורים.

לכל צדיק אמת יש יסורים נוראים, בחינת מסריקות של ברזל. אנו רואים איך רבי עקיבא הגיע לשלימות ע"י מסריקות של ברזל, אז יצאה נשמתו באחד. וכל אותם בני עליה שהם מועטים שפכו את כל דמם בשביל כלל ישראל, והם סללו לנו את הדרכים שגם אנו נגיע אל השלימות הזו. מה הפירוש "מועטים", הם הרי מרובים כי אין מלך בלא עם, רק הכוונה שהם מיעוט את עצמם והגיעו למציאות של "וחטאתי נגדי תמיד", שאז אין הפרש בין השכל הנעלם מכל רעיון - ששם זה העלמה - לבין המציאות של הדביקות, ושניהם יהיו אחד. ה' אחד ושמו אחד. אחדות הווי.

הדרך היחידה שאנו ניגאל היא הכנעה, וזה תפקיד קשה מאד. כי בשעה שהאדם מגיע למצב שהוא צריך להכניע את עצמו זוהי מלחמה עם המלכות דסט"א בעצמה. המלחמה היא מאד חזקה, והיסורים מרים עד מאד. אני כבר עברתי מספיק בחיים שלי בגלל זה. מאד קשה להכניע א"ע לפני החבר, אבל מוכרחים שיהיה לזה כבר סוף, ושהגאולה השלימה תבוא. עד מתי לא יהיה לנו שלימות הווי ליחד שם י-ה ב-ה? עד מתי לא נלמד תורה בבחינת ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה?

לכן אנו מבקשים מהשי"ת שכל אחד יזכה שהניצוצות שלו יתלקטו ותהיה הגאולה השלימה. וזה לא יתכן אלא אם יהיו ויכוחים. כי היצה"ר לא נותן שיתלקטו הניצוצות, היות שאז יגיע הבחינה שכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, ואז יעלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו

העניק לו - ויותר נכון: הוא העניק לעצמו - בכדי שיהיה מגולגל פעם נוספת ויתקן אז את השלימות.

ואמנם דוד המלך תיקן לעצמו את השלימות, ולכן אמר "בחנני ונסני". כי כשדוד המלך אמר בחנני ונסני הוא כבר היה בשלימות של שלימות הוי' בבחינת אנוש, הוא היה אז בדיוק ביסוד הבריאה לפני חטא עץ הדעת, באור של שבעת ימי בראשית, ולכן אמר "בחנני ונסני". והכוונה שלו בזה היתה עבורנו, כי אנו גרמנו לניצוצות מחטא עץ הדעת שנדחו ונתפזרו, ולכן דוד המלך יכל ללקט אותם. ובשביל להראות לנו את הדרך הוא השליך את עצמו לדרגה נמוכה ביותר, בכדי להראות לנו: למרות שהגעתי לתכלית רום המדריגה של שלימות הוי', למרות זאת אני רוצה להראות לכם שאיני יותר מאדם, ואני חטאתי. ומה היה החטא שלו, הוא לא חטא במעשה בת שבע, כמו שאמרו חז"ל "כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה", החטא שלו היה מה שאמר "בחנני ונסני". ולמה אמר בחנני ונסני, בכדי להראות לנו שתיקון הניצוצות מחטא עץ הדעת שנדחו ונתפזרו תלוי בנו.

והוא לימד אותנו שאפילו אם אנו במדריגה הנמוכה ביותר ששם קשה מאד להשיג את הקדושה, בגלל שזה נעלם מכל וכל וזה כבר לגמרי העלמה - עדיין יש תקוה. כי אתם תבואו לידי ויכוחים ומריבות, וכשתשלימו עם המצב ויהיה לכם הכנעה לפני החבר - יתעלו הניצוצות שלך ושל החבר. כשאתה שותק, הניצוץ יוצא, והחבר מאבד את החיות של המריבה שלו, והוא מסיים את המחלוקת. וכמו אדם שפגש בנחש ארסי, אם הוא לא מפחד מפניו ועומד כנגדו בכל הכח אין לנחש כח לנשוך אותו, היות שאין לו את מי לנשוך. כי האדם הזה נהיה בהעלמה, הוא נהיה "אויס מציאות". איזה אדם שיהיה, אפילו גוי, אם יש לו כח, והוא עומד כנגד הנחש, הוא מבטל את

להשגה של המלאכים, וכמו שהרבש"ע נותן למלאכים להשיג כן ישיגו בני האדם. וכל זה לא יתכן רק כאשר יפסקו כל המריבות ויהיה לנו הכנעה, כי האדם הוא שורש הבריאה, וגם למלאכים אין שליטה רק ע"י האנוש. כשהאנוש הוא בשלימות אז המלאכים שלימות, ויש שלום אצל המלאכים בינם לבין עצמם, כי אין המלאכים יכולים להשלים כל עוד הרבש"ע לא משלים עם עצמו, והרבש"ע לא משלים כי הוא נמצא בגלות עם הילדים שלו. לכן אני מבקש מכם שאנו כולנו יחד נעבוד על כך שמתי שיגיעו ויכוחים והוא חושב שהוא צודק - שישתוק. ועל אחת כמה וכמה הדבר אמור כאשר מגיעים לויכוח בתורה הקדושה, אז האש היא נוראית, מכיון שהתורה בעצמה היא שלימות הוי', כאמור בזוהר "קוב"ה ואורייתא וישראל חד נינהו", ולפגום בתורה זהו דבר נורא.

הדביקות הזו היא דרגא גבוהה ביותר, ולכן רק יחידי סגולה זכו להגיע לשלימות הזו. הצדיקים היחידים הללו זכו להגיע לשלימות הוי', לדביקות בשכל הנעלם מכל רעיון, באין סוף, מכיון שהם הגיעו לדביקות בבחינה של דומיה. כמו שהרבש"ע הוא "אחד" כך הצדיק הוא בבחינת "אחד", בגלל שהוא לא שואל כלום, אין לו את מי לשאול כי הוא יחיד בעולמו. אולם לדרגה הזו אנו כולנו צריכים להגיע, ואיננו יכולים להגיע אליה כל עוד לא נתעלו הניצוצות מחטא עץ הדעת. שום צדיק עוד לא זכה ללקט את הניצוצות הללו כי זה תלוי בכל כלל ישראל, היות שאדם הראשון היה הבחינה של כל כלל ישראל, והוא היה אחד. ולכן אנו כולנו יצירי כפיו של הקב"ה, בגלל שאנו כולנו היינו בבחינה של אדם הראשון. יציר כפיו של הקב"ה. וכמו כן דוד המלך הוא היסוד של העולם וכולל את כל ישראל, מכיון שהוא בחינת אדם, והשבעים שנה שלו הם שבעים שנה שאדם הראשון

הניצוצות, זה יהיה כאשר דוד המלך יגיע לשלימות של אדם הראשון לפני חטא עץ הדעת. כי כל כלל ישראל תלויים באדם הראשון, ורק בגלל הניצוצות שנדחו נבראו כאלו שבעים עמים, העמים הללו זה הקליפה בעצמה, וזה השורש לכל הצרות שמתרחשים אצלינו לדאבוננו בכל דור ודור.

ואם אתם רוצים שמשיח יתגלה, ויסתיימו כל הצרות מבתי ישראל ומכל מקום, ויפסיקו הכאבים והעג"נ של כל אחד בעצמו - שיפסיקו אצלנו הויכוחים. אז כל העמים יכלו, ויגיע בחינה שכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, ואז יהיה בחינה שביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. דבר זה לא יכול להיות רק ע"י האנוש, כי כל תכלית הבריאה הוא עולם העשיה. בלי תכלית הבריאה הרבש"ע הוא לא מלך העולם, כי כשהוא לעצמו מי יודע ממנו. רק ע"י הבחירה נודע שהוא הרבש"ע. ואיך הוא נודע - מבשרי אחזה אלוהה.

לכן, אני מבקש מכם, זה אמנם מאד קשה, ובפרט ברגעים האחרונים, מתי שצריך להיות התגלות אלקית על כל העולם כולו, יהיה חשכות מאד חזקה, וצריך לדעת להאחו אחד בשני - וזה מאד קשה לאחו אחד בשני. בעת ההיא יפסקו כל הויכוחים, וכל אחד רק יחפש את השני "איפה אתה? בא תחזיק אותי". מתי נזכה שנוכל להאחו אחד בשני ולעמים יהיה חושך וליהודים יהיה אור כמו בימי צאתך מארץ מצרים? מתי שיגמרו אצלנו הויכוחים מהיום והלאה. כשאנו נתגבר ולא יהיו ויכוחים נוכל להאחו ביחד זה בזה, ועי"ז נזכה להתגבר בחושך החזק ובכל החשכויות, ואז נזכה שהעמים יכלו מאליהם, ואנו נזכה כמו בימי צאתך מארץ מצרים שהחושך היה רק לגויים ולנו היה אור. למה, בגלל שכבר לא יהיה להם

הארס. וכמו כן כאשר אנו נעמוד כנגד הנחש שלנו, ולא יהיו לנו ויכוחים עם החבר, יתעלו הניצוצות של חטא עץ הדעת שנדחו למדבריות רחוקים, ואין להם דרך להתלקט רק ע"י שיגמרו אצלנו הויכוחים - אז הם יתלקטו.

לכן אני מבקש מכם, קינדער, עד מתי נהיה בעמקי הגלות המרה והחשוכה והכאובה הזאת? רחמו כל אחד על עצמו, ולא לשכוח, הויכוחים שיש לו זה לא החבר, זה הוא. זה הניצוצות שלו. רק האדם הוא בכוו בחינה שהוא שוכח. לכן צריך תמיד להתחדש כנשר נעורייכי, וכל הזמן לבקש מהרבש"ע שיחדש את היסוד שלנו "ונחנו מה", וכאשר יגיעו הויכוחים נזכור שיש בעל הרחמים שהוא בורא ומנהיג בכל רגע ורגע. כי הפחד הוא שלא נאבד את תחושת הסכנה ולא נשכח שהכל רחמים ואין הרגל. ואפילו אדם שמגיע למדריגה גבוהה כדוד המלך, הרבש"ע הראה לו: בני, ההרגל לא יעמוד לך, אמנם אתה בשלימות הו"י אבל הכל רחמים, הכל נובע מהשכל הנעלם מכל רעיון, מהאין סוף. ובכדי להכלל באין סוף אתה צריך לזכור את היסוד שלך - מה.

וכשאנו נזכה להתייגע כחודו של מחט, מן המיצר, שלא יהיו ויכוחים. וזה מאד קשה, כי הויכוחים הללו זה הסטי"א בעצמה, והיא מתאמצת בכוחות הגדולים ביותר שכל אחד רוצה שהוא יהיה הצודק, האש בוערת בו לענות, ואינו רוצה להכנע. וכשאנו כולנו נהיה בהכנעה יתלקטו כל הניצוצות. כל הגלות וקיום הקליפה הכל תלוי בחטא עץ הדעת ובניצוצות שנדחו ונתפזרו למקומות נדחים שאינם יכולים להתלקט ע"י הצדיק אמת, רק כאשר יש אחדות עם הכלל, יגיע כללל ישראל לבחינת "אדם" (הראשון), ויהיה תיקון כללי לכל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודש

389
h/n

כל אחד בשעה שכשיש לו ויכוח עם החבר עליו לדעת שזה מהחטאים שלו, וזה הוא הנסיון שלו, וכמו שאמר רבי עקיבא "כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא ולא אקיימנו?" ואז הוא יריב עם עצמו ויצער את עצמו בכדי שלא לריב. וכשאנו נקיים את זה נזכה ל"יצאה נשמתו באחד", וניכלל במדריגות של גדולי האומה, ונזכה לאורות שלהם, ולאור של ששת ימי בראשית במהרה בימנו. אמן

את החיות מחטא עץ הדעת.

לכן אני מבקש מכם, התחזקו כל אחד ואחד, בקשו מלפני הרבש"ע "ואל תביאני לידי נסיון". אמנם בכדי שהניצוצות מחטא עץ הדעת יתעלו והקליפה תתבטל מוכרח שיהיו ויכוחים, אבל צריך לזכור שהויכוחים הללו יהיו לשם שמים כהלל ושמאי. וכשנזכה לזה, ניגאל כימי צאתך מארץ מצרים, והתפילות שלנו הם יהיו הבית השלישי. הבית השלישי יבנה כשיתלקטו הניצוצות מחטא עץ הדעת, וזה יכול להיות רק כשיפסיקו הויכוחים בינינו וכולנו נהיה ביחד.

הודעות נחוצות לימים הבעל"ט

בעי"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה : בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

ביום ראשון, יום השנה של מו"ר ר' אשר זצ"ל זיע"א יתקיים כנס חברים:
בשעה 15.00 אמירת תהלים בציון בשעה 16.15 יהי רצון
מנחה 16.30 בשעה 16.45 סעודת מצוה באולמי גוטינג

בחור"מ סוכות אי"ה תתקיים שמחת בית השואבה ביער קנדי בלילה

ביום ראשון, ג' דחומ"ס תתקיים אי"ה נסיעה למירון : היציאה בשעה 12.00 בצהריים, מרח' החשמונאים
בליל הושע"ר אומרים תהילים בהר ציון על ציון דוד המלך ע"ה
הקפות שניות יתקיימו אי"ה ביער קנדי במוצאי שמחת תורה

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנין
הר"ר יהודה ליב פרוש ומשפ' להולדת הננינה
הר"ר משה תופיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר נחום תופיק ומשפ' להולדת הבן
הר"ר מנחם טיטלבוים ומשפ' להולדת הבת
הר"ר יוסף חזן ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' קוני' 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 קס:

ח.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע
נלב"ע מוצאי יום כפור י"א תשרי תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

